

Klaas Boomsma

Boodschappen

Albert Heijn gaat om 8:00 open, maar als ik precies dan voor de deur sta, is de kans groot dat ik moet wachten. Samen met vier of vijf anderen, van wie er altijd wel een is die me zal aanstaren. Als ik om iets over 8:00 mijn huis uitga en ik loop niet te hard, dan is de deur zeker open en ben ik alle mensen voor die op weg naar hun werk croissants, yoghurtjes en jus d'orange komen kopen.

Liefst zou ik genoeg voor een paar dagen kopen, maar dat krijg ik niet meer in één keer mee. Zes halve literblikken Gulpener Gladiator (10%), twee flessen witte wijn, een blik tomatensoep, een pak vla en een halfje brood; Zaanse snijder.

Ik kijk het meisje van de kassa niet aan als ze de blikken en de flessen - die ik als eerste op de band heb gelegd - langs de scanner bliëpt. Als de soep en de vla aan bod zijn kijk ik haar kant op en sta ik klaar om haar het briefje van 20 euro te geven. Ze kijkt me vriendelijk aan, dat doet me zeer. Het lukt me niet mijn hand stil te houden als ik die uitsteek om mijn wisselgeld terug te krijgen. Ze glimlacht. Ik stop de munten in mijn jaszak. Een portemonnee is teveel gedoe.

Thuis leg ik de blikken en de wijn in het vriesvak naast een pak bladerdeeg en de diepvriesspinazie.

Als ik niet eerst brood eet is het snel met me afgelopen.

Twee boterhammen met aardbeienjam. Met een glas water om ze weg te spoelen lukt dat. Dan twee koppen koffie. Over twee koppen doe ik ongeveer een half uur. Na de koffie douche ik.

Het eerste blik is al een beetje koud als ik het om 9:45 open. Tintelingen aan de binnenkant van mijn wangen en bovenin mijn keel. Al snel de warmte die opstijgt vanuit mijn maag naar mijn wangen. Op de plank onder het blad van mijn koffietafel staat een dienblad met mijn tabak, sigarettenhulzen en een hulzenstopper. Ik moet eerst een glas drinken om met behulp van die stopper van de lege hulzen rookbare sigaretten te maken.

Als ik naar de keuken loop om een nieuw blik te pakken, gooi ik het geleegde weg. Zo staat er nooit meer dan één blik op tafel. Ook probeer ik zoveel mogelijk te voorkomen dat mijn koffietafel bedekt raakt met as. Zelf gevulde sigaretten geven meer rotzooi dan gewone. Helaas kan ik niet altijd voorkomen dat er op weg van mijn mond naar de asbak een kegel op de grond valt. Naarmate de middag vordert en overgaat in de avond gebeurt dit vaker. De vloerbedekking voor mijn stoel telt twaalf brandgaten.

Ik zou af en toe van stoel kunnen wisselen, maar vanuit hier kan ik de televisie zien én af en toe door de vitrage naar buiten kijken. Naar de straat. Als mensen pratend voor mijn raam langs lopen kan ik ze woordelijk verstaan. Tenminste, de voorbijgangers die Nederlands spreken.

Het is acht jaar geleden dat ik haar voor het laatst zag. Onaangekondigd stond ze op de stoep om 20:00 's avonds. Dat is voor mij te laat. Ze belde aan toen ik in de keuken stond. Ik deed niet open, dat ging niet. In die periode dronk ik jenever en de fles was al driekwart leeg. In de kamer brandde de schemerlamp, de televisie stond aan. Nog een keer belde ze aan en nog een keer. Mijn hart klopte in mijn keel en het zweet brak me uit. "Papa, ik weet dat je thuis bent! Doe nou open! Papa, doe open anders hoeft het niet meer."

Emma en Sophie heten haar dochters. Ze waren nu acht en vijf jaar oud. Dat wist ik omdat ze me geboortekaartjes had gestuurd. Op die van de oudste had Emily, mijn dochter, geschreven dat ik 'echt welkom' was. Maar ik moest wel zelf komen. Bij Bart Smit had ik een boekje voor in bad gekocht. Ik had mijn dochter gebeld en gevraagd of ik langs mocht komen. "Papa, natuurlijk!" Het hoefde voor Emily nog wel degelijk.

De avond voordat ik zou gaan werd ik angstig. Wat moest ik zeggen als ze vroeg waarom ik niets had laten horen? Al die jaren. Of wat ik zoal uitvoerde iedere dag? Of ik nog steeds veel dronk? Of ik haar dan niet had gemist? Waarom ik niet open had gedaan toen ze voor de deur stond? Ze zou het niet begrijpen. Het zou alleen nog maar erger worden. Beter om niet te gaan. Beter om het zo te laten. Ik bleef thuis, deed de gordijnen dicht, legde de hoorn van het vaste toestel van de haak en zette mijn mobiele telefoon uit. Nu zou het voor mijn dochter echt niet meer hoeven.

Iedere keer als ik een jonge vrouw of een kind zie voel ik schuld en schaamte. Ik kijk liever naar de grond. Met de televisie aan om mijn gedachten te bezweren en de blikken en flessen om de bestraffende stemmen het zwijgen op te leggen voel ik even rust.

Mijn nieuwe buren willen dat ik langskom op hun housewarming-feestje. Ze hebben een uitnodiging in mijn brievenbus gegooid. Daarin lag ook een aankondiging voor een buurt diner in het wijkcentrum. De wereld bonst op mijn deur, maar ik wil niet opendoen. Misschien wil ik wel, maar het gaat niet.

Eerst een beetje opknappen. Eerst rustig worden. Nu is er teveel spanning. Waar moet ik het met die mensen over hebben? Hebben ze me gezien 's ochtends in de supermarkt? Moet ik ze vertellen dat ik niemand meer heb? Omdat ik geen vriend, geen man, geen vader kan zijn?

Ik haast me met mijn boodschappen naar binnen. De tas zet ik in de keuken op de grond. Ik pak er een blik Gladiator uit, trek het open en zet het aan mijn mond.

Onthul meer verhalen en help 80.0000

Amsterdammers woord voor woord uitdeenzaamheid.nl